

mötet

Från en utsiktspunkt på vischan spanar Moa Israelsson Forsberg efter apokalypsen.

Där ingenting händer

mötet

ORST TÅG från centralen till Läggesta och sedan bil till Åkers styckebruk. På vägen foreställer jag mig ett hus i skogen. Henry David Thoreaus bok *Walden*, Andrea Zittels livsprojekt i Mojaveöknens och den svenske konstnären Andreas Erikssons elallergi, olika spår korsas när jag ser naturen från bilfönstret. Men Moa Israelsson Forsberg, som hämtat mig på stationen, svänger in på en villagata. "När vi skulle flytta föreställde jag mig också ett hide out i skogen", säger hon urskuldande, "men min man övertalade mig till det här huset. Han sa att stenporten vi körde igenom nyss var en öppning in till Twin Peaks".

Hur skulle du formulera ditt ställningstagande att flytta ut på landet och hur förhåller sig ditt konstnärskap till stad, landsbygd och natur?

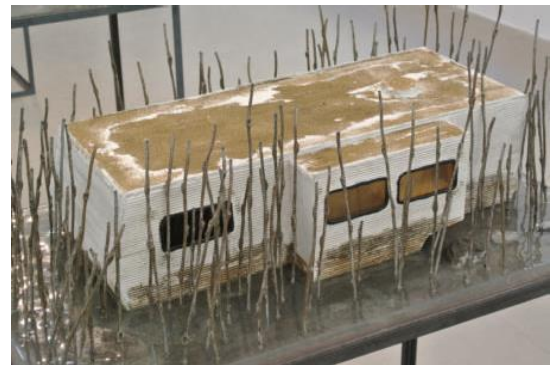
– Jag kom till Stockholm för konstutbildningens skull, innan dess hade jag bott i den djupaste smålandsskogen, och mycket av det jag arbetar med har en anknytning till öbygd och vildmark. En av de stora fördelarna här på landet är att man har plats för en skulpturateljé och att man lever närmare årstiderna. Jag ser fram emot att sitta i ateljén hela vintern, och att det är en lång vinter vi har framför oss. Hästen jag skaffat har också påverkat mitt tänkande. När jag skulle skriva om min konst var jag plötsligt mycket tydligare. Det går inte att vara luddig med en häst.

– Men du har också rest mycket, tre arbetsresor till USA som avsett många amerikanska influenser.

Vår västerländska kultur lutar sig tungt mot det som händer tvärs över Atlanten. Vad kännes intressant för dig att utforska när du reste dit?

– Naturen, och olika slags amerikansk kultur jag sett på Internet. På den första resan med Konsthögskolan kom vi till träskmarker som blev en stor inspirationskälla i mitt avgångsprojekt. Den andra resan var längre, jag och min man i två månader i husbil. Vi åkte söderut eftersom det var vinter och bodde på de billigaste campingplatserna längs vägar i Florida, Alabama, Mississippi, Louisiana och Texas. Om en stad hade en Walmart kunde vi bo gratis på deras paketering över natten. Den tredje gången följde jag med en vän för att återse det som inspirerat mig. Det var meningsfullt, men jag kan också fantasera mig till mycket i ateljén, och det är egentligen där jag gör mig bäst, i föreställningar om någonting.

– **Ditt senaste projekt Oak Glen RV Park är en installation med små modeller av husvagnar placerade i solkliga vinterlandskap, i en känsla av vemod och långsamt förfall. Du visade skulpturerna i din separatutställning på Angelika Knäpper Gallery i våras och sedan en av dem på Lars Bohman Gallerys gruppställning under sensommaren. Till installationen hör en broschyr, som härmar broschyrer från riktiga campingplatser eller Recreational Vehicle Parks. I texten listas diverse bekvämligheter, tvättmaskiner och Internet, men mellan raderna**

finns en milt olycksbådande ton "kom ihåg att du är mitt i vildmarken och på naturens villkor". Mina tankar går till filmen *Into the Wild* där huvudpersonen lever och dör i en övergiven buss i Alaska, men i din skildring finns inga människor?

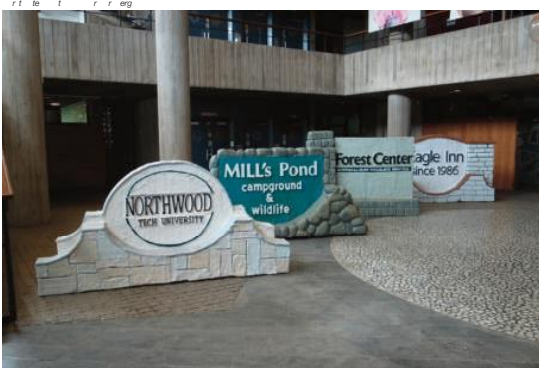
– Det här är som en scenografi i en film, men berättelsen finns inte där. I stället ville jag få fram något suggestivt när det anspråkslösa blandas med det ödesmättade och apokalyptiska. Jag ville åt den vardagliga känslan som finns på platser där ingenting händer, där det bara är tiden som går, och förtäta den stämningen. När jag hade kommit hem från USA kunde jag inte närma mig husbilskulturen direkt, men några år senare hittade jag räfflad wellpapp, som är ett perfekt material för att bygga husvagnsmodeller, och då kunde jag inte hålla mig längre.

– **Broschyrer återkommer i många av dina projekt. Där presenteras installationerna du gör med ord och bild, men de fotograferas och beskrivs som om det handlade om verkliga platser och ting. Det gäller bland annat projektet *ForstGates, Entrance gate design and manufacture*, med välkomstskyltar i amerikansk stil. Varför vill du befinna dig i gränslandet mellan verklighet och fiktion och hur kommer det sig att du valde att arbeta med skyltarna?**

– Det är något rörande med att man lägger opropor­tionerligt stor vikt vid en skylt, och får den att axla så mycket ansvar. Sedan handlar det om ett intensivt fysiskt arbete som är tillfredsställande. Jag gör de här skyltarna precis som de vanliga tillverkarna med samma material, teknik och storlek, för då känns det på riktigt. Som konstnär får man lätt en åskådar­roll utanför samhället, men när jag beställer de här foldrarna så är jag plötsligt RV-park-ägaren. De an­ställda på tryckeriet förstår att det är något skumt, men de säger ingenting, och då blir det väldigt nära verkligheten. Då kan inte ens jag se skillnad.

ri t e t r r eng

◀ Som skulptör går du in i konstnärskapet för att sedan sträva mot en annan roll. Om du hade haft skyltfirmen i verkligheten så skulle det börja och sluta där. I din konst däremot går du från verk till verk och skapar olika stämningar. *Atomöller* mes är ett liknande projekt i den halvaktiva världen. Du byggde husmodeller och smög in dem på en riktig sajt för husbyten.

– Det var en enorm känsla att se sitt hus på den riktiga husbytsajten. Dessutom fick jag några svar, men jag kunde inte förfälla mig till det och tog aldrig kontakt. Då kände jag mig ännu mer som en älskare och folk och ännu mindre som deltagande. Jag gör inte det här för att vära dum mot någon, jag vill bara att man ska kunna använda sig av nätet på olika sätt. De flesta av mina projekt har en rumslig och en webberad del.

– Internet med sin breda kultur av rödlig bild, dokumentärfilm och spelfilm är ibland startskottet för dina projekt. Kan du beskriva en sådan arbetsprocess?

– Min film *Ship Accident, Boat Crashes* härrör från en Youtube-film där någon hade satt ihop grviga dokumentärfoton på fraktfartyg som förliser. Hela det konceptet kändes så märkligt. Jag gjorde båtar, satte ner dem i badkar, skummade fram vågor med kolsyre och filmade det. Sedan fotograferade jag av bilderna på skärmen för att efterlikna den dåliga kvaliteten i Youtube-materialet. Nästa steg var att smälta färggläsbåtarna med aceton, sänka ner dem bland yassen och fotografera under vattenytan. Så blev skulpturen *Wrecks* till. Ett annat projekt tog sitt avstamp i en dokumentär där en dykare dör medan hans filmkamera fortsätter att registrera samma utsnitt från havsbotten. Jag gjorde kuber i polyester som liknade utsnittet av det trolska, grumliga vattnet. Verket heter *Rest Area* och påminner om en sorts monument.

– Ditt pågående projekt hänger över oss här i ateljén. Det är sammanknutna pinnar från skogen som liknar den svarta magin i filmen *Blair Witch Project*.

– Ja, fast jag har tält pinnarna ur polyuretanskum och målar dem. Om man ser den som riktiga pinnar blir det mer häxkonst och limvalk. Jag tänkte på film långt innan jag började göra konst och ärt se om *Blair Witch Project* var en stor upplevelse, estetiskt och konceptuellt. Det här måste ha varit bland de första Internet-bluffarna, när nätet var nytt och vi

gick på allt. På filmens gamla hemsida har ingenting hänt, tiden har bara gått, eller stått still. Där finns det vemod jag söker mig till.

– Med den dystopiska, ödesmättade klangen i dina verk, hur ser du på framtiden för samhället, och för dig som människa och konstnär?

– Vi skämtade om att flytten hit var en förberedelse för apokalypsen. Men någonstans tänker jag att man får passa på att göra konst nu, för sedan kommer det kanske handla om överlevnad. Det är lätt att föntisera fram sin egen skräckfilm, men jag tror att det är bra att lämna sig olika praktiska saker och förbereda sig.

MAGDALENA DZIURLIKOWSKA
Konstnär och konsttråker

